

A reménység útján

Ézs 60,1

■ SZARKA ÉVA

Amikor új napra virradunk, minden reggel megszülethet bennünk az érzés: ma minden másképp lesz, ma jobban odafigyelünk a feladatainkra, nem fogunk fölösleges dolgokba belekezdni. A szupermarketben csak azt vesszük meg, amire valóban szükségünk van. Nem engedünk a szemünknek, hogy a csábítás csapdájába essen. Ma jobban igyekszünk összpontosítani. Nem állunk fél órát a mosdó előtt, a tükörben önmagunkat nézve, az éjszaka ráncait elrejtteni a sminkkel, hanem igyekszünk az időt jól beosztani – „hogymint jusson is és maradjon is”. A munkánkra összpontosítunk, arra törekszünk, hogy a legjobbat hozzuk ki magunkból, mert ez az elvárás, és mert azt szeretnénk, ha megbecsülnének. Nem ragadunk le fölösleges eszmefuttatásokon: mi lenne, ha most egy kis szünetet tartanánk, vagy ha holnap szabadnapot kérnénk, mert már nagyon ránk férne. Munkánk után igyekszünk meghallgatni a gyermekeinket, szeretteinket. Milyen jó is volna, ha ma még arra is futná erőnkől, hogy egy órát csak nekik szenteljünk, de úgy teljesen – ha nemcsak a testünk lenne jelen, hanem a fülünk és a szívünk is.

Valami ilyesmi a mi hétköznapi reménységünk. Talán sokunknak nem túlzott vágyakozás, apró megélt csoda mindez, ám lehetséges, hogy vannak olyanok is, akik áhítoznak egy jobb napért, egy megújult reggelért, egy jobb világért, ahol biztonságban és szeretetben élhetünk.

Kelj fel és tündökölj! A szétszóródott és rabságba hurcolt népnek szóló egykori üzenet most a miénk. Az Úr dicsősége rád ragyogott. Mint egy álomból való ébresztés, egy reggeli noszogató, sőt kéréslelés és biztatás, úgy hangzik felénk Isten szava. De hogyan tudnánk mi tündökölni, hogyan tudnánk ragyogni, hogyan tudnánk mások felé fényt sugározni, ha nincs hozzá erőnk? Ha nincs hozzá kedvünk vagy bátorságunk?

Kelj fel és tündökölj! Ragyogj az én örömömtől! – mondja nekünk a próféta szavain keresztül az Úr. Érkezik hozzád a világosság, érkezik hozzád maga az Úr. Egy kisgyermek születik a betlehemi éjszakában, akit az Isten a világ megváltására küldött el.

Sokszor érezzük mi is úgy magunkat, mint Izrael népe. Fogságban vagyunk, igaz, nem idegen nép uralma alatt élünk, de fogva tart bennünket az idő szorítása, az időpontjaink, a határidők, a munkaterv. Megkötöz az élet, a pénz utáni hajszája, letaglózó egy gyógyíthatatlan betegség, amelyből kilátástalannak tűnik minden. Sodor az ár, pörög a mókuserék, és „a vonat nem vár”.

Mindeközben van úgy bizony, hogy elfáradunk. Az érzés sokszor huzamosabb ideig is tart, fásultságot, közönyösséget szül. Nem érdekel a másik ember, mindenki gondját nem vehetjük magunkra –

mondogatjuk magunkban. Az is előfordul, hogy másképp viselkedünk, ha otthon vagyunk, és másképp, ha tudjuk, ez valamiért fontos lehet számunkra.

Kicsit olyanok vagyunk, mint Jay Asher *Tizenhárom okom volt...* című könyvének szereplője, aki azt mondja: „Amikor pózolsz, tudod, hogy valaki figyel. Előveszed a legragyogóbb mosolyod. Éned legjobb része tündököl.” Ám mindez csak álca, és nem a valóság. A boldogságot és az igazi örömet csak ideig-óráig lehet színlelni, előbb-utóbb lehull az álarc, és szembesít bennünket az Úr önmagunkkal. Mindig is zavart a színlelt mosoly; amikor kicsit elfordította tőlem a fejét az, aki így mosolygott rám, már nyoma sem volt a mosolynak az arcán, helyette fagyott ráncok kerültek rá.

Milyen akkor az a tündöklés és ragyogás, amelyre biztat bennünket az Úr? Az ő öröme szívből fakadó öröm. Isten látja előre azt a tündöklést és ragyogást, amelyet elkészített számunkra. Pál apostol ezt így fogalmazza meg: „...itt van már az óra, amikor fel kell ébrednetek az álomból. Hiszen most közelebb van hozzánk az üdvösség, mint amikor hívökké lettünk...” (Róm 13,11; ÚF)

Az Úr öröme azért olyan nagy, mert az ő szeretete is határtalan. Ebből a határtalan szeretetből most lekorlátozta magát, és testet öltött. Közénk költözött, és gyermekké lett értünk, hogy megértse annak a kisfiúnak a fájdalmát, aki hittanórán elsírta magát, mert hiányzik neki az édesapja, aki négy éve rákos betegségben hunyt el. Közénk költözött, hogy ez a kisfiú ne legyen teljesen reményvesztett, hanem megtapasztalja, mit jelent bízni a feltámadott Krisztusban.

Az Úr szívből jövő öröme az is, amikor valaki bekopogtat a lelkészi hivatal ajtaján, és azt mondja: „Köszönöm, hogy imádkoztak értem, amikor több hónapig kómában voltam. Mindent újra kellett tanulnom. Most már tudom, hogy van Isten, sok mindent átértékeltem az életemben, ami eddig nagyon fontos volt, az már kevésbé az. Többet szeretnék a családommal lenni és kevesebbet aggodalmaskodni olyan dolgok miatt, amikre nincsen ráhatásom. Tudom, hogy nem kell félnem a haláltól, mert megtapasztaltam az ő erejét és fényességét.”

Az Úr világhossága Jézusban most is érkezik hozzánk. Az ő fényessége nemcsak a külsőségekben kellene, hogy megnyilvánuljon, mert nemcsak otthonainkat akarja beragyogni, hanem a szívünket is. Karácsony ünnepe akkor jön el igazán közénk, ha ez az Istentől fakadó belső öröm a miénk lesz. Minden más, a családi együttlét, a pompás karácsonyi vacsora, a szépen feldíszített karácsonyfa csak kellék ahhoz, hogy megérkezzen hozzánk az Ünnepe. Az ősegyházi vízkereszti liturgiába felvett idézet ma is értékálló üzenetet hordoz: „...fölkölte ott ragyog az Úr, dicsősége meglátszik rajta.” (Ézs 60,2b)

Az Úrtól kapott remény nem hétköznapi reménység, hanem felülről érkező áldás az életünkben. Ezek az áldások időről időre ünneppé teszik számunkra a nehéz órákat és perceket is. A szülő asszony fájdalmát feledteti az új kis jövevény érkezése, áldássá lesz minden szenvedés és fájdalmas pillanat, mert gyermeke született. Így tudja enyhíteni a gyászoló szív szomorúságát és súlyos lelki terhét Istennek az a vigasztaló ígéje (amikor a koporsó mellett kell megállnia csendben vagy éppen sírással küszködve), amely a halál felett diadalt aratott Krisztust hirdeti. Reménység és áldás minden alkalom, amikor találkozásunk lehet vele. Ez a remény átlendíthet bennünket nehéz akadályokon, kísérheti hétköznapijainkat, erőt adhat akkor, amikor belefáradtunk a küzdelmekbe, türelemre és megbocsátásra sarkallhat akkor is, amikor veszekedés és viszály, harag és indulat van a szívünkben.

A végcél sem teljes titok már előttünk, a vele való közösség, maga az örök élet.